

זהות עבדים, לא היו חיינו מרים כלל בעבדות, אבל מפני שאנו רואים להיות כי
חוויין, ע"כ צ'גבורת שוח'יאו: שלא בפקחונו, בטבאנגו מפ' לעמ' מא', ע"כ קומטור והא-געטצע
אות ההירות הפנימית שלנו, שע"כ מוכrho הוא שזאת אל הפעול ושהו נבי הורחן, כי
כל אשר עשה האלים יבא ודאי לתכליתו, ואם היינו מוכנים להיות עבדים לא ה'י
העבדות מורה לנו, וכfin שאננו עבדים שגם דראיים להיות עבדים, ע"כ יש בדבר
שכמה חיזוגה שלינו לחגנא, ובלב בטוח נקעה כי וכך לאוותה הגROLה שהיא לפני
טבענו שנגע בנו ארון כל והמעשים. **ה**

لارڈ، هائیکو جن

ההבדל שבין העבר ובין הווה, איננו רק הבדל מעמידי, מה שבמקורה הוא משענבר לאחוי, והוא הוא בחליו משענבר. אנו יכולים למלצת-עד כשלל שורשו הוא מלא חירות, ולודחון, בן חורין שרוחו והוא רוח של עבד. המחרות הציבירונית דיאו אורה והוור הנטשנות, שהאדום יוכן הטעמי על ידי, להוית נאמן להעוצמויות
ע. הטעמי של, להתקינה, הפישיטה של צללים אישך קרבון, והתקינה בואת אפסר לו בראשית את חיינו מתחם מגמותיהם שנות שיטים את עצם. מה שאין כן באבע הרוח של העבדון, שעלהם אין חוכן יותר וחישבונו מוערים בתכנון הנפשיות העצמיות כי אם בנה שהוא יפה וטוב אצל ואחר השולט עליו אויה שליטה שהוא, בוו ששה רשמי בין שהוא מושתת — כמו: שאותו האור מזיא שאותה

אברהם לוי

בג' חכד-סגור.

הה דלא צוה את יצחק בן טול' יושע אשע
מבוגן הנגען, מכאן רואה לאלהו-ה'יך ה'באו
גמ' ³ ו'ה'ב' און' ח'יב' לשמעו לאבא און' מומ'ה
בו מלישא אשה שוואו ערך, ומה דזוט יצחק
לייעקב' לא תחיק אשה מבוגן והגען הוא מנוי
שארם ול' וחו' לר' ברכות אדרת' כיר' תות ר'ץ'
מנורין אשוד' צו' אלזוקיט' לאכראdem ובוח' ח'וב'
ונחנ'ה ול' וולדע' אחרור' או' ארכ' גאנז' זונז'ה
לעם לאלאט'ס ווישס' בסוכ' טוק' נושאין על האונטה'
לא תיש' בענ'ה' וטפ'ה דלא לילול ווזע ברה'ר
אם כן הא' תאנ'ן וו' ארב' לו' יצחק' לאל' תחיק'
מבוגן הגען' וו' עילין' ברכות אדרת' גאנז'ה
האריג' כמא' סאנ'ן ד' א'ברה'ם על מגן'ה וו' מושט'
ו' אמר' וו' ארא' עשו' כי ברך יצחק' או' יצקב' ניד'
ברכ'ו אוטו' יונז' עילו' לאכרא' או' תחיק' כר' מבוגן
כנט' שאון' וו' קומ'ה'ן' למכ' א'ת' ב'ינ' ד'ק'
תגאי' ברכ'ו אוטו' שאנ' לא' יכט' אלינו' בוז' בוז' אין'
הברכת' ר'ימט' וכמוש'ב'.

ט' נס

בכל אברותינו, מעד למדתנו, און שטבנעה לע רדר טני בעיל פלטאות טסום בכלל טסום בעיל בשרוטס – וויעטלן [נישטעלן קוחטן מאַגָּדֶן].

"אל עפנִי עבד... גדוֹלה הָיא הַהְזֹדָה, עַל אֲשֶׁר נָתַת לִי נְשָׁמָה עַמְּדֵה, נְשָׁמָה תְּכִלִּיתִית שְׁחָפָעָה כְּתוּן בְּדִין, שְׁחָא עַמְּמָה יְשָׁבֵת לְסֶתֶר בְּחִדְשִׁים וּבְמִזְרָחִות, שְׁחָא נְשָׁמָה חֻזְוף וּמְהִירָה הַמְּפֻמָּת בְּבְדִוּשָׁתָה..." נִזְלַת בְּאַיִלָּה אֶת.

עבדות וחרנות

הקדשה: פורשת עבד מברך ונאמנה טבירה. לפניה כל סדרי החביבים הבודדים והונדלים, האלקיים, נזקין, בוגר וגדיל, כל מיני החביבים הנחוצים בענין נמי שפנות, בוגני נמי טבירות, בעניניהם נזקין, נזקין בוגר נזקי שור וכדומה ... **לפניה** כל אלה, יש עודו מטרון ענין כי תקחנה עבד עברי (44). "אתם רואתם כי מן השמים דברתנו לברך ענין כי תקחנה עבד עברי" (44).

ומזה משבחים סדרוני חילם לגביך כל סוג המכבדים שעתולדים להוציאר עטכון (45), מושת אבותות נזקין וכו'. אבל חלך החשון, ה**קדוז** לבך, הוא בידך מעציאות, ארבע אבותות נזקין וכו'. חילם לגביך כל סוג המכבדים שעתולדים להוציאר החביבים **פעריט**, בתכובם, לגביך מעציאות החטאדורות והעבדרותיות שלכם, מתוון החשובן הכללי של זוגיותם וזרען עמו ושראל מטבח מלחות ומלות עולם (46). "עבד תם לא עבד לאבד לאבדים" (47). ציריך לעידין דרבנן בקנוזה זו, ולבדיק כת דרכיך גוט.

לפניה הכל, לפניה הגישה לסידורך כדי אתה מפוכח האלהות, לפניה היה שדרי החביבים של adam בערלן, ולפניה הינה האדם בערלן, הדבר הראשון הנה בוטל עבדות זוגיותו החדרון. אבל בכי קוריין, אז גם עם של עבדים מטהדרלים מאז ולכל הדורות, ועל כן אן מנברכים כל בוקר "שלא עשני עבד". **ההרות** ... **לפניה** הכלו ייש לזכיר שעובדות היא פגימה, פרימה בגין כבידתה בהמות האדם, האדם הוא adam של שם, בגדיא ובורומו, רק אם הוא שם עצמאי. עצמאוות האדם מדריכת למתחגות מתוון על-הלאהים כאדם, מתרן בגדאות אדם, קדרות משטראל, אדם של תורה. מסדר פסוקי תמורה בפרשות שלון מאל מופיע אדם ממשראל, אדם של תורה. **לפניה האדם שמקובל** ("חדרון לאדם דמת") (47). אז הוא מופיע אדם ממשראל, אמר לאמר העבר ... לא עזען **לפניה הכל** הוא עקידת העבדות בצדוק (48). "ויעזען אנדרי את ארגן מברען" (50).

תירחין את ערךם הבלתי נורא בצדוק בצדוק (51). עבדות היא מחלת,

למוד תורה זכבוד הוויים

בזודיא סכובד אב וגס חוא עזרה גודלה וחוורה, אבל אדע צפירות
שעבוז. אין להדרים שוט זכות להזכיר ברכות ובוגרונות על דברי תודעה
(56) או בדורם פוטו תודעה בעבוז ועל בוגרנות (57). אבל תודעה לא בוגרנות מיבור
שאיכלום צדידין ו'ודיעת הקבר' לא פושטאל על בעבוז דזה, אבל עזיריתות מיבור
דעם, מעל מאסם בתודעה לא ייזה' (58). ואן דערת הקבר' ח'על בעבוז צודעה /
(59). נקודה יוסדרת צודעה זע עזיריתת הדרות בוגרנות הינט פלאג'ת הילבּן.
למגיד קבלת תודעה וצודעה בכ' פוטו ודיוקנאות, עדיכה להיות רגשנה המרכה
אתעגען בעג'ת תודיעין / ז'איין לךך ער צודען צודען אלא טז שפוקן גמלטוד תודעה (60)
אנחדר אנטם כבב' בוגל טפערן. אונחדר ב'ה. כבר טעטן צבמתה וכח
אנחדר אנטם כבב' בוגל טפערן. הינט בעדיבת הינט געל דעם, ב'ה (62). ב'ה
טעטן צבמתה וכח (61). עעדיבם טפערן אונחדר אנטם כבב' בוגל טפערן. געטן צבמתה וכח
קובלט עידירין אידאליטיסם. געטן צבמתה אונחדר אנטם כבב' בוגל טפערן.
במזכוכן של מקובלות אידאליטיסם. כורוז אונחדר אנטם כבב' בוגל טפערן. זיין כע טופטל
איידיאליטיסם בעסוק במורה ספר פניש, ואונגו חידיזת זאת ליטראט, פלאורייט,
עליניג'ן חידזק לעסוק בכל ירושא, של רוח ירושא, של תרבות ירושא. על כע טופטל
וילקונידס בעג'ת חז'ן. אונשין בעי עכ' זעבלי דעת טביה'ים זעג'ת העדר התברגוי
וילקונידס תבלל הארבלי טיש בגודלו עדין זעג'ת בעריך העדרי
על אונשין דרבנות גודל-העדר יטש גודלה זעג'ת בעריך העדרי. חס טבי נויס אה חדרו
ונכבר כל הפלטם כלבו. אבל יט שפוקן טהארט נכבל בחן ע"ז אונש חמוץ
שפוקן פולו ברוח דרבנן. ב'ה זעג'ת בעריך העדרי של פוקעטן ע"ז טומון.
הברצל כלחמי זעג'ת חילא. ב'ה יט זעג'ת בעריך העדרי זעג'ת דרבנן זעג'ת אונש חמוץ
ונחרדים. פ'ען עזיר דעתה בעריך העדרי שטחן גולנס בעריך העדרי זעג'ת אונש חמוץ
לכלת עט זעג'ת זעג'ת אונש חמוץ האידאליטיסם. פ'ען דער צדיקים בעריך העדרי זעג'ת
וילקונידס בעג'ת חז'ן. פ'ען דער צדיקים בעג'ת חז'ן זעג'ת אונש חמוץ זעג'ת.

הנפקה

הם ואקרון בנים דכתיב (בריט יז, א) בוטס אתה לה אלהיכם. ובמנין דידע ליה בג' לפקה באחוות גלע' כדין אלירי עבירה דעכדי פקודה ומארית ויתר לה השו למשא בגינוי ובריתין ובלתיין, ומונמא לדוד לעת ביג' באורה פרט בדין אקיין רוחיאם דלי', כבן דחטפש' בגינויו בכל רוזן דביתין, ואעג' אקיין בן רוי לא ימוש גורמי' מכללא דעדר למפלחה לאכביו בכל טולחוןן אナンן יקרא דאובי, והכי אנטרכן לכל בגין מהורי לבוי אקיין בן לחשפא בגינויו ולמנעו רוזן דביתין ולאשחה לאבג'יהם ולמהורי לנובי' אקיין עבד כרי', במילחאתו דביז' פלה ליה לפקה אית טולחון דאנטרכן ביר' לאוככללא בתחרוחיו ל מהורי עבד וכני, לאטערוא בעי' בבלק'יה' ומה איר' לא טולחון דצלותא. ואנטרכן למוחיו בה נבד' וכני לאוככללא בדרגין עלאין אילין למפלחה לאותה לאותה ברואו דעכבר, למפלחה פולחנת תחונא דעלמי' ולאתבעל רועותי' ברוון חתכתה לאתבעליך במארוי' בגינויו עלאין דרכא חוו' בן אהמך דדר' ואכבי' בלא פרואד כל' לית מאן דימוט' לירוד, עבד עבר' פולחנת דמארית ואתקיך קחוני' עלאמ'. אאן דהוי תחרוחו בככללו חור בחבושוא וזא איהו בר נש, דאתקען קוא דכל מיהינוטא בכל' חזא בלא פרואד כל' ומוחבר רעל' רעל' רעל'

... ודבר יוציא מזו בנווג שבעות
בבטבע הנכבד שעווד ברשות אדוניו שטא מואס את גפסו וזק בחיו מבני עבדתו שטא
בפאתה שיטריה מארן, וזה שראו חוץ שישאר בפאתו וויהה לעלי איזון זולמי השיא
הנהן וזה דבר מירחיש מארן, ואל בוא חווין רוח שחדון בעצמו אשער בדור בז' זולמי השיא
אלא כוונת שיטריה לא נטן בז'ין דין ושיצט' אוון ברוחה וה' צוילקה אוון שחתם שטבון
שכטבנין גלי לא גונבנ' "תלך ונגונ' ואל בעני שוכבוב: כי ל' בז' טראל נברדים", אל גדרדים
לטבידים, החלך ונגעה איזון לפצמן. מכל מקום מאיה שיטרה הרי זה הנשב לו להסתן כי
תונכבר אל האיזון העלוי יברוך אשר הוזירין בקהלת תורה מפבדות זולמו והו פורק

ג' נספחים

163

ועדי נערתת גאנטה מיזאנען מאירעט חוץ דעםצען מאן
אוֹרְקִים נָגִים רַיִם נָגִים מְלֵאָה מְלֵאָה וְזֶה וְזֶה
וּפְרִים מְלֵאָה טָל מְלֵאָה וְזֶה וְזֶה וְזֶה וְזֶה
וְלֹפֶן, נִילְחָמָה קְרִירָה מְנוּיָה
בְּגִינְעָה מְלֵאָה, סְנָן כְּסָסָקָה כְּסָסָקָה כְּסָסָקָה
וְלֹעֲדָתָה כְּסָסָקָה מְלֵאָה אוֹרְקִים בְּגִינְעָה זֶה
וְלֹעֲדָתָה אַתְּ אַתְּ אַתְּ אַתְּ אַתְּ אַתְּ אַתְּ אַתְּ אַתְּ
דְּלֵל אַתְּ
עַמְמָסָה, הַאֲרָגָן דְּלֵל נְאָסָה גְּמָרָה וְזֶה וְזֶה
וְלֹעֲדָתָה, הַאֲרָגָן דְּלֵל נְאָסָה גְּמָרָה וְזֶה וְזֶה
חַמְמָסָה לְבָרְכָה מְלֵאָה טָל נְאָסָה גְּמָרָה וְזֶה וְזֶה

لارگاره

228-#1, 1947, 12310 min.

... "אזהה העברת אזהרות על הר הוה" נון כה
משמעותו עבדות, טל זכאות האוט בטשיטוט ודורות. איזוכו ביריעוב מחרות של האודם ואמת
ונזרו, בכפוף לא פורה החליל של מותם במכור, שולחן לא הושענברות שוחזין, וזה,
העדרת יעדן ולא עדרם לנדירים. מלהן הוא האי מHAL חווית המפני העצם של אודם ואמת
עליהם, יתיו על הלהוון, אשר כבכובב האגיאס הם ובפערוצים בו תא אוד על להוון לעבד
ובכובב חוץ נפשו רבי, לבריחת ישואל א. פט' קנו, יראות המשג של העברות, מהוות אל
ההדרות, לא אוד בצדקה העברות עליונות, דאי אוד חזרות השלמה של האוד הנגיד בצל
אללהים ושל געם הקודא כשם האוט בטל אמתם אמרות: אמר קרים אוט, עבדת אללהים

ויהמוכח כיצד אלהים הדא חרות על הלווחות. אל חקרא חרום אלא צירוף שайнן לרבנן אלא מי שעומק כתלמוד תורה".

אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה, כיון
שכל העוסק בתלמוד תורה הרי זה מוחטלה. הוא עליה
למעלה נדולה בilmudo את התורה, ומגלותו ומורמותו על
כל המשפטים, ועשה בו חורין. ובכל שיש לאדם עיסוק וקיים
لتורה, בר מעיותם ובקומו בתורה היא חירות, ולא עברות;
בי' השמעתו לתורה והוא זו' שמעתו לעצמו, לטבעו היהודי,
חמי' התורה הרי הם היקטים פנימיים של הוותנן, ולבן התורה
היא סוד חירותן. האונס הפנימי אין אונס;²⁸ העבורה, שאים
אינו יכול לחזור ממסגרו הבירוליגות, אינה מהווה את שלילת
חרותה, שהרי זהطبعו. והוא הרין לעניין קישורו של האדם
ミישראל לתורה, שודוא טבעו הפנימי, הסגול. הענס בתלמוד
תורה לשמה הוא איש החירות האמיתית, שנוגלהה בדורותיו
הונשתת איזידראיל.

ט' ב' ינואר

卷之三

כל מוגמת מצרים ב"בית העבריים" הייתה למד ולשון שכלה
הצלחת האודם היה רק בעבודות, כਮוב בנימוסיהם שאנן עבר נעשה
בעל אוניות ומשתתף ב"קונפדרציית ציינרים" אשר פועל בזאת גוראות וזריזות
מיא ייב) והוא מכירים את העבד לעבדו עד שלא יהיה להשתחרר
וגם לא יוכל להשתחרר ממש לעולם [עין זהור פ' בא דף ל' ע'ב]
כך היה העבדות של ישראל במצרים עד שאמוריו חזל ממנו ונעכדה
את מצרים כי טוב לנו עבדו את מצרים (שמות יד ייב). יוציאנו ד'
אלקין משפט, מאוחה העבדות הנכבהה להעבדות הרומה להיות לו
עבדים - היא חתומות היותר מוחלטה, שכן בעבודות כוותה גוץ כת'
האדנות העלינה שהוא גלייל בכוד ר' וזה הרבר אשר צוה ר' תעשו
וירא אליכם כבוד ר' (ויקרא ט' ז').

Digitized by srujanika@gmail.com

לעומת זאת כשלדם נפוץ

על-ידי פנימיותו, אין זו עבודה. כשאדם נפעל על-ידי עצמו, ישמה שנותן בפניהם הילאה. ואחת החירות העליונות. חירות זו ותורה, "שאין לך בן חוץ אלא מי שוטך בחלמוד תורה".⁵⁴ עבידי המ, ולא עבדים לעבדים.⁵⁵ כאן מופיעה הבחנה בין פעילות חייה גנויה גערכ' האנוש של האישיות, לבין נזענות

יש בהלכה הגדות לגבי אונס ששicity לענין שלון. אונס – פירשו יונוס חז"וני. אונס מוגדר כגבור ובו דודם נאנס לא עצמו, אלא מכחוי, באופן חהוץ וממושך. אבל אונס פנימי לאו שמייה אונס – אם מסכבים סיבת עדר שודם מוכרחה לעשות דבר מה, והוא אונס פנימי⁷². אמן, הוא עשה כן בכלל סיבות שסדוו אונסחים אחרים, אבל הרוי לשל התהנותות שיש סיבות. גלגולים שנתנו גלגול גורמו לו שיחילט כך וכך. אבל ההזהלה והותה מתוך שיקול דעתו, מתוך המועצה הנפשית, ההרגשית, וההורגת הפסיכומית שלו. וכך, געלוות שאינה לשבה,

היא נעלמות מכך, שהוא עכorth, אבל בעלות מכבשי, אין השעורה. עכorth ללבון של-עולם, והוא עכorth, אלא חזרות, ביראות, נורמלויות. הוא עוד יותר מאשר אונס פמי⁵⁴, הוא שיא החירות, שיא הנורמלויות, שיא ואירועיאליות. שהרבה מרדגות בפעולות, פעולות על ידי הנורמלויות, עליו וועל-ידי יציר-הרע, הוא עכorth; אבל נעלמות מכם, על ידי השוואת השכינה והזהקה רוח, מדבר ר' שעולות עליי בחומרה "ויהקnic ביצעת רושאי"⁵⁵ – זו המדרגה העלומה ביהו. האל נעלמות היא מכם שמנוגלה, גולגולת האנושות וקדחת האנושות. האל נעלמות היא מכם של ביטול היה. האלים היה איננו הוא עפר ואפר – ופחות מה: הוא אכן במניאת נעלם פנימית. כל עניין יתקבב בידי אגדות אגינו ווועצע מכח מסכוב הפינות. רמו השדרבו לו שמהדרו בידי אגדות אגינו ווועצע מכח מסכוב הפינות.

905-641 28102, 17300 NTF

בזה הופיעו הכל משוחרר. זו הכללו יונן ופרוט. קל אחד מישראל גש אס'ר
בל העונה איננו זוכה לחיות נגאל פסי' עכברות שנים -- בוגר החודש הזה
הזהו משוחרר גמ'ר, וככל הייעת לחווית מקוב' באין יומיט אלהו מוצל
זהו סכל פסי' חוץ טענובד וזה קוז' ומושגנד לחשי'ת, שהה האס'ר
זמין בוגר החודש יונן והודאה וכלה בוגר בדורנית בעדר'ת.

ישראל מתנשא לחריות ביציאת מצרים. זאת היא חירות עליזות, מחרור הרצונו, אופש האופי. וזה היה המבנה הימורי לעליזה מושואה להיות מוחמת את כל העולם באור החירות העליון, שואה צריך לחיות חולך ונוקה. עד שבועה והוכנה העליונות מכל אשיפת שבתיות, שהיא היא המבוססת בעבודות האלהית של י-ה' ללבנו וישראל. עבדיו הם אשר יוציאו את ארכן מצרים.

לא ימכרו ממכת עבד.